

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

TRIDESET I ČETVRTA NEDJELJA KROZ
GODINU

GOSPODINE,
SJETI ME SE
KADA DOĐEŠ U
KRALJEVSTVO SVOJE!

STUDENI**XXIV. NEDJELJA KROZ GODINU**

Ned. 20.	KRIST KRALJ SVEGA STVORENJA
Pon. 21.	Prikazanje BDM , Zdravka, Zdravko,
Uto. 22.	Cecilija , Benigna, Dobrila
Sri. 23.	Klement I., Felicita, Lukrecija
Čet. 24.	Andrija Dung-Lac i dr.,Krizogon
Pet. 25.	Katarina Aleksandrijska, Kata, Katica
Sub. 26.	Siricije, Konrad, Delfina

MEDITACIJA

Naravno da sam kršćanin, ali ...

SLUŽBA RIJEČI**XXXII. NEDJELJA KROZ GODINU**

ČITANJA	4
Gospodine, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje!	

HOMILIJA	8
Biti djeca Božja i anđelima jednaki	

KATEHEZA

Svetkovina Krista Kralja	10
Mali vjeronaučni leksikon	11

SPOMENDAN

Sveta Cecilija	14
----------------	----

NAŠI POKOJNI 15

Naslovnica: Jacopo da Ponte, *Desni razbojnik*
Slika preuzeta s: <https://angelusnews.com>

mihael

39/2022.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije, Godište XVI. (2022.), broj 39 (547); trideset i četvrta nedjelja kroz godinu, 20. studenoga 2022.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682;; e-mail: zrakosec@mup.hr
Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805;; e-mail: vbakula@mup.hr

Naravno da sam kršćanin, ali ...

Novi red liturgijske godine stavio je nedjelju Krista Kralja na zadnju nedjelju kroz godinu. Time se želi pokazati da je cilj liturgijske godine uzvišeni Gospodin prema kojemu idemo mi, hodočasnički Božji narod.

Tko je taj Gospodin, taj Kralj koji stoji u središtu današnjeg slavlja?

Pojam "kralj" najprije nas podsjeća na moć i bogatstvo. No, Krist nije takav kralj. On je kralj u najvećem poniženju i potrebi. Pri tom ne radi se ni o čemu drugom nego o ovoj istini: Krist nije vuk, nego jaganjac. Jaganjac koji mora umrijeti, dok vukovi ostaju na životu. Na osnovu toga iskustva mi često radije zavijamo s vukovima nego da pripadamo glupim ovcama. Zato se može čuti slijedeće: Naravno da sam kršćanin, naravno da idem nedjeljom na misu, naravno da nikoga neću ubiti, ali neću dopustiti da me pokore. Moram gledati kako ću za sebe izvući bolji kraj, posao je posao, s tim vjera nema ništa. Ili: naravno da sam za osiguranje radnih mjesta, za obnovu crkve, za čuvanje okoline... ali, zašto da upravo ja dijelim svoje radno mjesto vremenski i financijski, zašto da ja putujem tramvajem, a ne svojim autom, i zašto da ja budem prvi koji će u Crkvi prići svome susjedu? Kamo bismo uopće tako došli? Da, kamo bi nas to odvelo?

To bi nas dovelo vjeri i iskustvu: "Dostojan je Jaganjac primiti moć!" Jer vlast i kraljevska čast na kraju vremena ne pripadaju vuku nego Jaganjcu, ne moći nego nemoći, ne oholosti nego poniznosti. Oni pripadaju onoj nemoći koja širi ruke na križu da bi istovremeno postao nezaštićeni sluga čovječanstva i kralj svijeta.

To izvrtnje reda kako ga mi poznajemo dovodi u pitanje naša mjerila. Svijet se više ne da jasno podijeliti u desne i lijeve, gore i dolje, vjernik i nevjernik, siromašni i bogati. To je vukovska podjela koju je jaganjac u svojoj nemoći slomio i prekrižio. Ta nemoć nezaštićene ljubavi postavlja u pitanje sva mjerila i principe djelovanja – pa i moje.

I za kraj jedna kratka hasidska pričica.

Jedan učenjak dolazi rabiju i kaže mu:

- Rabi, pitao sam sve učene ljude i prostudirao sve knjige, ali Boga nisam našao.

A rabi mu odgovori:

- Onda se nisi dovoljno sagnuo.

Prvo čitanje: 2Sam 5, 1-3

Pomazaše Davida za kralja nad Izraelom.

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane: Dođoše sva izraelska plemena k Davidu u Hebron i rekoše:

- Evo, mi smo od tvoje kosti i od tvoga mesa. Već prije, dok još Šaul bijaše kralj nad nama, ti si upravljao svim pokretima Izraela, a Gospodin ti reče: 'Ti ćeš pasti narod moj izraelski i ti ćeš biti knez nad Izraelom!'

Tako dođoše sve starješine izraelske kralju u Hebron, a kralj David sklopi s njima savez u Hebronu pred Gospodinom; i pomazaše Davida za kralja nad Izraelom.

Riječ Gospodnja

Prema Prvoj Samuelovoj 16 prorok Samuel pomazao je u Betlehemu pastira Davida za kralja nad Božjim narodom. Međutim, deset sjevernih plemena osjećala su se razvijenijim i jačim dijelom naroda pa nisu odmah po Šaulovoj smrti priznali Davida za vladara. Tako je David stolovao u Hebronu kroz sedam godina i vladao samo nad dva južna plemena: Benjaminom i Judom. Kad je osvojio kanaansku utvrdu Jeruzalem i od tog neutralnog novog centra učinio svoju prijestolnicu, priznala su ga i sjeverna plemena za svoga vladara. U ovom kratkom čitanju imamo izvještaj o tome. Unatoč svojoj ljudskoj grešnosti, David je bio sposoban vladar koji je ujedinio cijeli narod, zaštitio ga od provala moćnih susjeda i ekonomski podigao. Uz to je bio iskreno religiozan, nadahnuti pjesnik psalama. Zato je on slika Krista kao eshatonskog ujedinitelja ne samo židovskog nego svih naroda svijeta.

Otpjevni psalam: 122, 1-5

Hajdemo radosno u Dom Gospodnji!

Obradovah se kad mi rekoše:
„Hajdemo u dom Gospodnji!“
Eto, noge nam već stoje
na vratima tvojim, Jeruzaleme.

Jeruzaleme, grade čvrsto sazdani
i kao u jedno saliveni!
Onamo uzlaze plemena,
plemena Gospodnja.

Po zakonu Izraelovu
da slave ime Gospodnje.
Ondje stoje sudačke stolice,
stolice doma Davidova.

Psalam 122 jedan je od psalama koje su pjevali hodočasnici na ulasku u Jeruzalem, kraljevski grad.

U psalmu se razmatra o sjedinjenju svih plemena. Jeruzalem je mjesto u kojem se nalazi Davidov dom u koji se ulazi „po Zakonu Izraelovu, da se slavi ime Jahvino“.

Ovim riječima se ponovno potvrđuje religiozno značenje Davidove vladavine.

Psalam se odnosi i na Novi Jeruzalem u kojemu kraljuje Krist i prema kojemu hodaju svi narodi.

Drugo čitanje: Kol 1, 12-20

Prenio nas je u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje!

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Solunjanima

Braćo:

Zahvaljujemo Ocu

koji vas osposobi za dioništvo u baštini svetih u svjetlosti.

On nas izbavi iz vlasti tame

i prenese u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje,

u kome imamo otkupljenje,

otpuštenje grijeha.

On je slika Boga nevidljivoga,

prvorođenac svakog stvorenja.

Tà u njemu je sve stvoreno na nebesima i na zemlji,

vidljivo i nevidljivo,

bilo prijestolja, bilo gospodstva,

bilo vrhovništva, bilo vlasti -

sve je po njemu i za njega stvoreno:

on je prije svega

i sve stoji u njemu.

On je glava tijela, Crkve;

on je početak, prvorođenac od mrtvih,

da u svemu bude prvak.

Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu

puninu

i po njemu

- uspostavivši mir krvlju križa njegova -

izmiriti sa sobom sve,

bilo na zemlji, bilo na nebesima.

Riječ Gospodnja

Poslanica Kološanima napisana je da kod krštenih Kološana potisne strah od zlih sila u zraku. Od svojih poganskih sugrađana Kološani su preuzeli strah da svijetom vladaju zle sile iz zraka koje su oni zvali Prijestolja, Gospodstva, Vrhovništva i Vlasti. Smatrali su da bijesu tih vrašćica iz zraka mogu izbjeći ako štuju anđele i ne zamjeraju se samim duhovima u zraku. Pavao u cijeloj poslanici uči da je po raspetom i uskrsnom Kristu Bog nadvladao sve zle sile. Vjernici nemaju razloga živjeti u egzistencijalnom strahu.

Za današnju liturgiju iz uvodnog dijela ključno značenje ima izreka: "Bog nas izbavi iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje". U poganstvu su ljudi u vjerskoj tami, jer ne znaju ništa o pravom Bogu niti mogu vršiti njegove zapovijedi. Kad se vjernički pridruže Kristu i Crkvi, prema biblijskom učenju prelaze iz tame u svjetlo. Priznavajući uskrslog i proslavljenog Krista svojim Gospodinom, vjernici su uneseni u njegovo kraljevstvo, njemu su se slobodno pokorili. Sinovo kraljevstvo izraz je ljubavi Očeve.

U današnjem himnu imamo izraz "Prvorođenac" te "Glava, Početak, Prvak" i "Punina". U Bibliji je prvorođenac nositelj obiteljskih i nacionalnih prava. Krist kao prvorođenac postoji odvijeka, prije stvorenog svijeta. Zato je, kad je u vremenu postao čovjek, savršena slika Božja. Izrazi "glava, početak, prvak, punina", upotrebljavali su se u filozofiji i politici onog vremena. Sveti pisac koristi ih da pokaže što je Krist postao po smrti i uskrsnuću. "On je prije svega" znači: vremenski i po važnosti prije svega, važniji i moćniji od svih bića u zraku i ljudi na zemlji, iako svoju moć ne pokazuje rušenjem zemaljskih vladara. "Sve stoji u njemu" znači da po uvjerenju kršćana Uskrsli povezuje iznutra ljude međusobno i prirodu s ljudima. To je istaknuto i u r. 20 gdje se kaže da je Bog po Kristu uspostavio mir te izmirio sa sobom ljude na zemlji i duhovna bića na nebesima. Ovim himnom u našoj liturgiji Crkva danas ispovijeda prvenstvo uskrslog Krista nad ljudskom poviješću i prirodom. Ona tako vjeruje da ljudska povijest ima smisla te da se razvija od Krista i prema Kristu.

Evandjelje: Lk 23, 35-43

Gospodine, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje!

Čitanje svetog Evandjelja po Luku

U ono vrijeme:
Podrugivali se Isusu glavari s narodom:

-Druge je spasio, neka spasi sam sebe ako je on Krist Božji, Izabranik!

Izrugivali ga i vojnici, prilazili mu i nudili ga octom govoreći:

- Ako si ti kralj židovski, spasi sam sebe!

A bijaše i natpis ponad njega:

'Ovo je kralj židovski.'

Jedan ga je od obješenih zločinaca pogrdivao:

- Nisi li ti Krist? Spasi sebe i nas!

A drugi ovoga prekoraše:

- Zar se ne bojiš Boga ni ti, koji si pod istom osudom? Ali mi po pravdi jer primamo što smo djelima zaslužili, a on - on ništa opako ne učini.“

Onda reče:

- Isuse, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje.“

A on će mu:

- Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj!

Riječ Gospodnja

Za evandjelje u ovoj liturgijskoj godini imamo Lukin izvještaj o kraljevskom naslovu na križu koji donose sva četiri evandjelista. Taj naslov ima povijesni korijen u procesu pred Židovima i pred Rimljanima. Pred Židovima, na upit je li on Pomazanik, Sin Blagoslovljenoga, Isus je to priznao, a to znači da se osjećao transcendentnim ili kraljevskim Mesijom. Pred Rimljanima je ovo kraljevsko mesijanstvo protumačeno kao rivalstvo rimskom caru. Kod Rimljana je bio običaj da se nad osuđenima postavi napisano ime i razlog smrtne osude. Nad Isusom je pisalo: "Isus, kralj židovski".

Luka u prizoru pod križem razlikuje stav puka od stava poglavara. Narod promatra, a podruguju se vjerski poglavari i vojnici koji su zaduženi za red i mir prilikom izvršenja smrtne kazne. Neposredno pred odlomkom koji danas imamo za evandjelje Isus je molio Oca da oprost mučiteljima, jer ne znaju što čine. Narod je to čuo i zato razmišlja. Dok se kod Ivana u povijesti muke 12 puta spominje naslov "kralj" za Isusa, kod Luke samo dva puta: vojnici se izruguju Isusu kao kralju koji bi trebao spasiti samog sebe, a Luka tumači da je nad Isusovom glavom stajao natpis: "Ovo je kralj židovski". Ivan još dodaje da je to bilo na grčkom kao jeziku kulture, latinskom kao jeziku vojne uprave i hebrejskom kao jeziku osuđenika.

Od dvojice raspetih razbojnika, s kojima se Isus solidarizirao u patnji, jedan nestrpljivo traži čudesno izbavljenje a drugi se kaje i moli Isusa da ga se sjeti u svome kraljevstvu. Od podne do tri visio je zajedno s Isusom. Čuo iz ruganja tko je zapravo taj supatnik. Čuo je i njegovu molbu za oprostjenje te odjednom shvatio da još nije kasno pokajati se. Luka je tako prikazao patnju Isusovu na križu da Isus inspirira razbojnika na obraćenje i mnoštvo na pokajnički razlaz s Kalvarije.

Naš liturgijski odlomak završava Isusovim obećanjem raja raskajanom razbojniku, a nekoliko redaka kasnije Isus pred samo izdahnuće predaje svoj duh Ocu. To je još jedan znak strpljive patnje.

Komentari čitanja, Mato Zovkić, www.ktabih.net

Biti djeca Božja i anđelima jednaki

Naslov "kralj", koji današnja svetkovina pripisuje Kristu, susrećemo prije svega već na početku i na kraju njegova života. Na kraju stoji taj naslov kao natpis na križu, a na početku dovela je zvijezda - one koji su tražili judejskog Kralja - u štalu. Čudna je, dakle, karijera nekog kralja: od štale do križa!

Nije li neko drugo evanđelje prikladnije za svetkovinu Krista Kralja? Ako pažljivije slušamo ovaj Lukin odlomak, odmah ćemo čuti da se tri puta govori o Isusu kao kralju:

- vojnici su ga izrugivali: "Ako si ti kralj židovski..."

- natpis na križu: "Ovo je kralj židovski"

- jedan ga je od razbojnika molio: "Isuse, sjeti me se kad dođeš u kraljevstvo svoje"

Isus je nemoćan, bez moći. Kraljevi prijašnjih vremena imali su moć, zemlju, posjede, imanja, dvorce, vojsku, oružje... Isus nema ništa od toga. Druge je spasio, neka spasi sam sebe, dovikivali mu. Sjećamo se kušnje u pustinji: "Ako si Sin

Božji, baci se odavle dolje!" Današnjim bismo rječnikom rekli da bi trebao biti showman za neki subotnji televizijski program, pokazati se izvanrednim, posebnim, ono što drugi ne mogu, teološki rečeno: pokazati se Sinom Božjim, Mesijom, Kraljem. No, Isus sve to odbija od sebe. Njegova nemoć pokazuje pravog Mesiju, temelj su njegova kraljevstva: predanje i ljubav.

Glavari i vođe imaju pravo kad priznaju: "Druge je spasio." Svoju je moć stavio u službu ljudi, posebno siromaha, bolesnika, carinika i grešnika, to znači da je bio na strani onih koji nemaju nikakvog značenja i glasa u društvu, koji su nitko i ništa pred mentalitetom ovoga svijeta.

Taj Kralj bez moći jest upravo Kralj sa srcem. Posebno se to vidi u kratkom razgovoru između njega i desnog razbojnika: "Isuse, sjeti me se kad dođeš u kraljevstvo svoje!" Grešnik osjeća na koji je način učinkovita Isusova moć. To je svemoguća, svemoćna ljubav koja ne spašava sebe nego druge.

Isus odgovara riječima koje izlaze iz njegova srca koje voli, s rečenicom koja

Slika preuzeta s: <https://apilgrimsfriend.com>

sažima svu njegovu životnu praksu: "Zaista ti kažem: još danas ćeš biti sa mnom u raj." "

Najljepša rečenica koju bismo željeli i mi čuti na koncu svog života! To je obećanje Kralja sa srcem: ti i ja - u raj - još danas! Raj, slika ispunjenja svih čežnji čovječjega srca. Isus, taj Kralj srdaca sam je taj raj, punina života, kako je Ivan rekao: "Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju"(Iv 10,10).

Biti Kristov, pripadati njegovu kraljevstvu, znači: izvršavati u svom životu i djelovanju Kraljevu zapovijed: Ljubite jedni druge kao što sam i ja vas ljubio! Biti njegov "podanik" znači: služiti, a ne da mi služe. Upravo ljubavlju koja služi, koja daje život za druge, uzdržava se i širi Kraljevstvo u srcima ljudi. Ako budemo imali srca, strpljivosti, vremena i ljubavi, odmah će svatko, u susretu s nama, osjetiti da pripadamo Kristovu kraljevstvu. Najbolje "pomagalo" da možemo ostvarivati Kristovo kraljevstvo u srcima ljudi jest da najprije svoje srce hranimo Ljubavlju, tj. da živimo sakramentalnim životom, da u svom srcu na taj način neprestano ostvarujemo Kraljevstvo koje će se na koncu pokazati u punom sjaju!

Stjepan Harjač

Molitva Kristu Kralju

Gospodine Isuse Kriste uskrsnuli!

Kralju, Pobjedniče,

Bože moj!

Ti si tu, preda mnom.

Vjerujem u te.

I klanjam ti se.

Jer ja sam tvoj učenik.

Ti si me izabrao i pozvao da budem s tobom. I sada dolaziš da me utvrdiš u vjeri.

Ispuni moju dušu svojim svjetlom, svojom ljubavlju, svojom proslavljenom radošću.

Gospodine, daruj i meni milost da čujem tvoj glas dok govoriš: „Mir vama!“ I širiš ruke i pokazuješ svoje proslavljene rane. Rane koje su pobijedile grijeh i smrt, tamu i strah. Rane koje donose radost i mir.

O kad bi i meni bilo dano da te očima mogu vidjeti!

Daj mojoj duši vjeru da prepozna tvoj lik!

Svetkovina Krista Kralja

Posljednje nedjelje liturgijske godine katolici slave svetkovinu Krista Kralja. Relativno nova svetkovina u crkvenom kalendaru, ustanovljena u 20. stoljeću, je osmišljena kako bi se posebno odalo priznanje vlasti koju Krist, naš Gospodin, ima nad svim vidovima našega života. Kako i zašto je uvedena u kalendar i zašto je tako važna za današnje kršćane?

Godine 1922., kad je kardinal Ambrogio Achille Ratti izabran za papu i uzeo ime papa Pio XI., svijet je golemim dijelom bio u rasulu. Nakon netom završenog krvoprolića Prvog svjetskog rata (1914.-1918.), potpisani mirovni ugovori nisu urodili posvemašnjim mirom i slogom među narodima.

Borba za okončanje svih ratova bila je posebno razorna za europske zemlje. Ruska revolucija (1917.) i svrgavanje carske dinastije Romanovih izazvalo je velike političke potrebe, građanski rat i neviđene patnje u Rusiji. Države su bile u ekonomskom kaosu, vladala je velika nezaposlenost, a u mnogim krajevima ljudi su doslovno umirali od gladi.

Stabilnost starih društvenih i političkih poredaka na čelu s kraljevskim dinastijama jednostavno se urušila. Ratni pobjednici, Versajskim ugovorom, poraženima su uveli stroge kazne i nerazumne ratne reparacije.

Beznadnost, osjećaj nepravde i bespomoćnosti urodio je željom za nacionalnom reafirmacijom što je urodilo snažnim razvojem nacionalizma i društvenog okoliša pogodnog za razvoj nacionalnih diktatura. Zahuktale ideologije fašizma, nacionalsocijalizma (nacisti) i komunizma iznjedrile su ljude poput Lenjina, Staljina, Mussolinija i Hitlera. Prethodnik Pija XI., papa Benedikt XV., godine 1920., proročanski je upozorio na to: "Ne može biti stabilnog mira ili trajnih ugovora, iako su sklopljeni nakon dugih i teških pregovora i propisno potpisani, osim ako se ne vrati uzajamno milosrđe bez mržnje i neprijateljstva."

U kriznom vremenu ljudi su pristajali uz svakoga tko im je nudio nadu, nekakav smjer izlaska iz kaosa i obećavao da će im staviti hranu na stol. Pristajali su uz diktatore u nastajanju, često su nastojeći biti samodostatni do isključenja Boga iz svakodnevnog života.

Mnogi su smatrali da su crkveni nauk i moral zastarjeli, da nisu relevantni u društvu 20. stoljeća. Moderno razmišljanje dopuštalo je da Krist može biti kralj u privatnom životu pojedinca, ali svakako ne u svijetu.

Neki politički režimi zagovarali su potpuno protjerivanje Isusa, ne samo iz društva, nego i iz obitelji. Kako su se nacije ponovno rađale, a vlade restrukturirale, njihovi temelji, politike i zakoni često su oblikovani ne oslanjajući se na kršćanske korijene europskog društva.

Svetkovina Krista Kralja

Papa Pio XI. uvidio je da ljudi niječu Krista pristajući uz načina života kojim dominira sekularizam, materijalna dobit i lažna nada koju su stvorili tirani.

Shvatio je da se mora obratiti političkim i ekonomskim silama koje su istiskivale Isusovo kraljevanje. Za početak, svoju papinsku službu posvetio je "Kristovom miru u Kristovom kraljevstvu" (Pax Christi in Regno Christi).

Godine 1925. Crkva je slavila jubilarnu godinu u čast 1600. obljetnice Nicejskog sabora. Koncilski oci koji su sudjelovali na tom drevnom okupljanju 325. godine, potvrdili su potpuno božanstvo Isusa Krista kao Boga Sina, istobitnog s Bogom Ocem. Njihova izjava unesena je u Vjerovanje koje danas zovemo Nicejsko vjerovanje, koje još uvijek ispovijedamo na misi svake nedjelje.

Tijekom obljetničke godine papa Pio neprestano je naglašavao Kristovo kraljevanje kako je objavljeno u Vjerovanju: "Njegovom kraljevstvu neće biti kraja." Naglasio je tu temu tijekom cijele crkvene godine jer se više puta pojavljuje u crkvenim slavljinama Blagovijesti, Bogojavljenja, Preobraženja i Uzašašća. U sklopu Svete godine kojoj je Vatikan pridavao veliku pozornost, stotine tisuća hodočasnika pohrlilo je u Rim, iskazujući veliki vjerski žar.

Dana 11. prosinca jubilarne godine, a kako bi trajno naglasio vrhovništvo Isusa Krista nad svim ljudima, narodima i zemaljskim vlastima, Papa je objavio encikliku „Quas Primas“, kojom je svetkovinu "Isusa Krista Kralja svega stvorenja" uveo u godišnji liturgijskom kalendar.

Neki su u to vrijeme tvrdili da je takva svetkovina nepotrebna jer je drevni blagdan Bogojavljenja već priznavao Krista za Kralja. Ali više od 340 crkvenih dostojanstvenika, uključujući kardinale i biskupe, pozvalo je na novo slavlje, a papa je rado ispunio njihov zahtjev.

Enciklika je predviđala da se blagdan Krista Kralja održava svake godine zadnje nedjelje u listopadu. Taj datum, tjedan prije Svih svetih i četiri tjedna prije došašća, pažljivo je odabran: podsjećao je ljude da Isus Krist nije samo Kralj ovoga svijeta, koji danas vlada među narodima; on je također vječni Kralj, kojeg slave sveci na nebu, onaj koji će jednog dana doći suditi cijelom čovječanstvu.

Papa je u svojoj enciklici primijetio da kontinuirani nered tog doba, ono što je nazvao "kugom društva", dugo traje i da je rezultat toga što su nacije odbacile Krista. Kasnije u enciklici Papa je oštro podsjetio nacionalne vlade: "Krist, koji je izbačen iz javnog života, prezren, zanemaren i ignoriran, najstrože će osvetiti ove uvrede; jer Njegovo kraljevsko dostojanstvo zahtijeva da država vodi računa o Božjim zapovijedima i kršćanskim načelima, kako u donošenju zakona tako i u provođenju pravde, a također i u pružanju zdravog moralnog obrazovanja mladima" (br. 32).

Vrijeme za posvećenje

Papa je pozvao vjernike da proslavu svetkovine Krista Kralja iskoriste za osobnu posvetu ili obnovu svoje posvete Presvetom Srcu Isusovu, izričito vežući svetkovinu uz pobožnost prema Presvetom Srcu i živom Kristu u Euharistiji. Također je pozvao

katolike da dadu zadovoljštinu zbog širenja ateizma koji se prakticira i propagira u mnogim zemljama.

Godine 1969. papa Pavao VI. poduzeo je nekoliko koraka kako bi naglasio značenje blagdana. Da bi naglasio Kristovu sveopću vladavinu, promijenio je naziv svetkovine u svetkovinu "Gospodina našega Isusa Krista, Kralja svega stvorenja" (Domini Nostri Iesu Christi universorum Regis). Također, promijenio je datum stavljajući ga u posljednju nedjelju u liturgijskoj godini. Time naglašava povezanost između Kristovog kraljevanja i njegovog drugog dolaska (adventa) da sudi svijetu na kraju vremena. Osim toga, Papa je uzdigao blagdan na najviši stupanj slavlja u crkvenom kalendaru, na "svetkovinu".

Danas, u suvremenom svijetu, mir je još opet ugrožen; uzdrman je društveni, politički i ekonomski poredak; a čovječanstvo i dalje na mnogo načina odbija svjetlo Evanđelja. Stoga budimo zahvalni za priliku da svake godine slavimo svetkovinu Krista Kralja - jer svijet sada, više nego ikada, treba naše svjedočanstvo o njegovoj vladavini nad cijelim svijetom.

O Kristovom kraljevstvu

Pobuna pojedinaca i država protiv Kristova autoriteta proizvela je žalosne posljedice... sjeme nesloge posijano nadaleko; gorka neprijateljstva i suparništva među narodima, koja još uvijek priječe uspostavu mira; nezasićena pohlepa koja se često skriva pod pojmom javnog duha i domoljublja, a rađa mnoge privatne svađe; slijepa i neumjerena sebičnost, koja tjera ljude da traže samo vlastitu zadovoljštinu i napredak određujući sve prema njima;

nesloga u obitelji, jer su ljudi zaboravili ili zanemarili svoje dužnosti; potkopano jedinstvo i stabilnost obitelji; društvo je, jednom riječju, uzdrmano iz temelja i na putu je propasti. Čvrsto se pak nadamo da će svetkovina Kristova kraljevstva, koja će se ubuduće slaviti svake godine, ubrzati dolazak Kristova kraljevstva. - Papa Pio XI., enciklika Quas Primas , br. 24

“Snaga” Isusa Krista

U čemu se sastoji ta “moć” Isusa Krista Kralja? To nije moć kraljeva ili velikana ovoga svijeta; to je božanska moć dati vječni život, osloboditi od zla, poraziti vlast smrti. To je snaga ljubavi koja može izvući dobro iz zla, koja može otopiti otvrdnulo srce, donijeti mir usred najžešćih sukoba i zapaliti svjetlo nade u najdubljoj tami. Ovo Kraljevstvo milosti nikada nije nametnuto i uvijek poštuje našu slobodu. Krist je došao “svjedočiti za istinu” (Iv 18,37), kako je izjavio Pilatu: tko god prihvati njegovo svjedočanstvo, služi pod njegovom “zastavom”... Svaka savjest, dakle, mora napraviti izbor. Koga želim slijediti? Boga ili Zloga? Istinu ili neistinu? Izabрати Krista ne jamči uspjeh prema svjetskim kriterijima, ali jamči mir i radost koje nam samo On može dati. To pokazuje, u svakoj epohi, iskustvo brojnih muževa i žena koji su se, u Kristovo ime, u ime istine i pravde, mogli suprotstaviti zavodljivosti zemaljskih sila sa, do toga da su svoju vjernost zapečatili mučeništvom. - Papa Benedikt XVI., na svetkovinu Krista Kralja, 22. studenog 2009.

<https://www.simplycatholic.com/>

Mali vjeronaučni leksikon

Maslinska gora

Maslinska gora, grčki, τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν; hebrejski, הר הזיתים Har HaZeitim, gorje istočno od Jeruzalemskog Starog grada, s najvišim vrhom 820. metara. Danas dio grada Jeruzalema. Ime je dobilo po nasadima maslina.

U Starom zavjetu spominje se kao utočište kralja Davida pred Abšalomom. Na istom gorju kralj Salomon sagradio je hramove poganskim božanstvima svojih žena (1Kr 11)

U Novom zavjetu, Maslinska gora je mjesto posljednjih događanja u Isusovu životu. Isus je preko Maslinske gore, na Nedjelju muke - Cvjetnicu trijumfalno ušao u Jeruzalem jašući na magarici. Često je molio na Maslinskoj gori, na tamo je poučavao o posljednjim vremenima. U podnožju Maslinske gore, u Getsemanskom vrtu proveo je posljednju večer moleći se prije muke. Prema Djelima apostolskim (1,11) Krist s Maslinske gore, četrdeset dana nakon uskrsnuća, uzašao na nebo.

Na Maslinskoj gori danas se nalazi crkva Očenaša i samostan karmelićanki iz devetnaestog stoljeća. Ona je mjesto s oko 150 000 židovskih grobova. Samo groblje staro je oko tri tisuće godina.

Meditacija

Meditacija, latinski meditatio, duboko razmišljanje, poniranje, u mnogim religijama unutarnja molitva u kojoj se čovjek sustavno i metodički usredotočuje na božanske stvari.

U kršćanskoj duhovnosti, meditacija je stupanj koji prethodi kontemplaciji. Molitelj se svjesno stavlja u Božju prisutnost u stavu vjere, klanjanja i predanosti radi interioriziranja osnovnih vjerskih i duhovnih načela. Poticaj je ili polazište meditacije Biblija ili neki duhovni tekst; ona je protuteža i dopuna akciji pa u svakodnevni život unosi spokoj.

U istočnim religijama označava tjelesne i duhovne vježbe koje omogućuju spoznaju biti stvari; postoje posebne metode (yoga, autogeni trening, transcendentalna meditacija). Općenito označava pasivne, isključivo misaone, jednostrano duhovne djelatnosti, suprotstavljene svemu aktivno-praktičnomu.

Meditacija je sastavni dio svakodnevne mnogih alternativnih grupa, osobito na Zapadu (New Age), pri čem se ne oslanja samo na kršćansku tradiciju nego i na meditacijske impulse i tehnike istočnih kulturâ (zen).

Sveta Cecilija

22. studenoga

Foto: V.B.

Sveta Cecilija jedna je od četiri velike rimske mučenice, a njezino mučeništvo prvi se put spominje u 4. stoljeću. Rođena je u Rimu u II. stoljeću u bogatoj rimskoj obitelji, plemenitog roda. Svaki dan je išla na misu, koju je u katakombama pokraj Apijeve ceste služio papa Urban. Putem su je čekali brojni siromasi, prema kojima je uvijek bila milostiva i darežljiva srca. Želja njezinih roditelja bila je da im kćerka postane slavna matrona, te su je dali poučavati u znanostima, a osobito u glazbenoj umjetnosti. No ipak, u njezinoj duši nije prevladala težnja svjetske slave koja je prolazna, već duhovna punina koja otvara nebeske horizonte. Razlog tome jest što se Cecilija susrela s kršćanstvom i njegovim vrednotama kojima je Krist Isus obogatio svijet. Sve je više upoznavala božanske istine i nebesku mudrost. Roditelji su joj bili pogani te su je udali za plemenitog mladića Valerijana, koji je također bio poganin. Na dan zaruka, "dok su odzvanjala glazbala, ona je u srcu pjevala samo Gospodinu, svojem pravom zaručniku".

Nakon vjenčanja s plemićem Valerijanom, priznala je da je kršćanka te da se na poseban način zavjetovala Bogu i da ima kraj sebe anđela koji joj pomaže održati to obećanje, i koji bi ga kaznio ako bi pokušao prekršiti njezin zavjet. No, ako je bude poslušao, Bog će ga nagraditi. Valerijan je, ne samo pristao na održanje zavjeta, nego se poželio krstiti. Krstio ga je i

poučio papa Urban I. (222. g. – 230. g.) skriven u katakombama zbog progona kršćana.

Vraćajući se k Ceciliji, opazi anđela kako stoji do nje držeći dvije cvjetne krune. Anđeo položi krunu od ljiljana na glavu Ceciliji, a krunu od ruža na glavu Valerijanu. Valerijan je na kršćanstvo pridobio i svojeg brata Tiburcija, te su obojica postali svjedoci vjere, pridobivajući i druge na kršćanstvo. Brinuli su se za udovice i siročad te pokapali kršćanske mučenike u katakombama u Rimu. Doznajući za to rimski upravitelj, zapovijedi im da prestanu, no kad oni to ne htjedoše, dade ih pogubiti. Cecilija je umirala dugo, u teškim mukama. Ipak, i tada je bodrila kršćane na ustrajnost u vjeri.

Sveta Cecilija najprije je bila pokopana u Kalistovim katakombama, pored papinskih kripti. Njezino je tijelo kasnije preneseno u baziliku sv. Cecilije u Rimu. Pri temeljitoj obnovi bazilike 1599. godine posebna komisija otvorila je kovčeg sv. Cecilije i našla njezino tijelo očuvano.

Smatralo se da je sv. Cecilija za života bila toliko blizu neba da je mogla čuti anđeosko pjevanje. Prema legendi, znala je svirati na svim instrumentima. Proglašena je zaštitnicom crkvene glazbe i glazbenika, a štuje se i kao zaštitnica pjesnika, graditelja orgulja i glazbenih instrumenata. Njezin lik često se nalazi na orguljama ili u njihovoj blizini, a prikazuje se s knjigom, palmom i dubokom ranom na vratu.

<https://hkm.hr/>

NAŠI POKOJNI

MILAN IVANKOVIĆ

PU osječko - baranjska, Antunovac, 20. studenoga 1991.

SLAVKO ŠANTEK

PU varaždinska, Borovo Naselje, 20. studenoga 1991.

MARKO PRGOMET

PU osječko - baranjska, Ernestinovo, 20. studenoga 1991.

DRAGO STARČEVIĆ

PU osječko - baranjska, Ernestinovo, 20. studenoga 1991.

VLADO ZETOVIĆ

PU osječko - baranjska, Ernestinovo, 20. studenoga 1991.

MIJO DUMBOVIĆ

PU sisačko - moslavačka, Mošćenica, 20. studenoga 1991.

IVICA JURAŠINOVIĆ

PU sisačko - moslavačka, Mošćenica, 20. studenoga 1991.

KREŠIMIR ARNOLD

PU vukovarsko - srijemska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

MARKO BOSAK

PU varaždinska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

STANKO DUVNJAK

PU vukovarsko - srijemska, Ovčara, Vukovar, 19. studenoga 1991.

MILENKO GALIĆ

PU vukovarsko - srijemska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

TOMO JAMBOR

PU varaždinska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

JOSIP, KAPUSTIĆ

PU varaždinska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

IVAN MIŠIĆ

PU vukovarsko - srijemska, Ovčara, Vukovar, 20. studenoga 1991.

DRAŽEN ŠTEFULJ

PU međimurska, Vukovar 20. studenoga 1991.

BORISLAV KOSTOVIĆ

PU splitsko - dalmatinska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

TOMISLAV, BOSANAC

PU istarska, Pripadnik Civilne zaštite, Vukovar, 20. studenoga 1991.

IVAN CRNJAC

PU brodsko - posavska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

IVICA HORVAT

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

IVICA JEZIDŽIĆ

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

VJEKOSLAV KATIĆ

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

SALVADOR RIMAC

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

LJUBOMIR JALŠOVEC

PU međimurska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

ANTUN MUTVAR

PU međimurska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

IVAN OREŠKI

PU međimurska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

DARKO TIŠLJARIĆ

PU međimurska, Vukovar, 20. studenoga 1991.

ALOJZ ŠKODA

PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 22. studenoga 1991.

ANTO MARKIĆ

PU vukovarsko - srijemska, Vođinci, 23. studenoga 1991.

BOŽIDAR JAMBREŠIĆ

PU koprivničko - križevačka, Trojstveni Markovac, 23. studenoga 1991.

POČIVALI U MIRU